

ฉบับ 2 ภาษา Thai-English

เจ้าชายน้อย

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

พิมพ์ครั้งที่ 3

อองตวน เดอ แซงเตก-ซูเปรี : เขียน

พรวังดาว นุประดิษฐ์ : แปล

the little prince

เจ้าชายน้อย

“เราจะมองเห็นทุกอย่างได้ถ่องแท้เมื่อใช้หัวใจ
สิ่งสำคัญไม่อาจมองเห็นได้ด้วยดวงตา”

เจ้าชายน้อย

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

อองตวน เดอ แซงเตก-ซูเปรี : เขียน

พรวังดาว นุประดิษฐ์ : แปล

เจ้าชายน้อย

The Little Prince

องตวน เดอ แซงเตก-ซูเปรี : เขียน พร่างดาว นุประดิษฐ์ : แปล

พิมพ์ พ.ศ. 2566

จัดทำโดย

สำนักพิมพ์แอร์โร่

ในเครือบริษัท แอร์โร่ มัลติมีเดีย จำกัด

เลขที่ 1 ถนนกำแพงเพชร 6 ซอย 5 แยก 6 (โกสุมนิเวศน์ ซ.2)

แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210

โทรศัพท์ 02-573-6584 โทรสาร 02-573-6585 ฝ่ายขาย 02-573-6572

Email : arrowclassicbook@gmail.com Line ID : @arrow11

www.arrowmultimedia.co.th

Thai Language Translation Copyright © 2023 by Arrow Multimedia Co.,Ltd.

All rights reserved.

© สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท แอร์โร่ มัลติมีเดีย จำกัด

ห้ามนำส่วนหนึ่งส่วนของหนังสือเล่มนี้ไปลอกเลียน ทำสำเนา ถ่ายเอกสาร หรือนำไปเผยแพร่ในอินเทอร์เน็ต หรือสื่อต่างๆ ไม่ว่าในรูปแบบใด นอกจากได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

แซงเตก-ซูเปรี, องตวน เดอ.

เจ้าชายน้อย—กรุงเทพฯ : แอร์โร่, 2566.

288 หน้า.

1. วรรณกรรมแปล I. พร่างดาว นุประดิษฐ์, แปล II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-434-256-9

บรรณาธิการ : นิคม ขาวเรือ

กองบรรณาธิการ : สุภาภรณ์ สว่างจันทร์, วลัยกร เต็มจันทร์, อรรถพร ทองบรรเทิง

ศิลปกรรม : รจนา นครโสภา, ชมพูนุช ขอดคำ ผู้จัดการทั่วไป : เดือนนภา สุรามิตร

พิสูจน์อักษร : ปวันรัตน์ เกียรติธีรชัย

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย - จงถนนม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

Homepage : <http://www.naiin.com>

พิมพ์ที่ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์

45/12-14,33 หมู่ 4 ต.บางขนุน อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2879-9154-6 โทรสาร 0-2879-9153

ราคา 285 บาท

องตวน เดอ แซงเตก-ซูเปรี

แซงเตก-ซูเปรี นามเต็มคือ **Antoine Marie Jean-Baptiste Roger, comte de Saint Exupéry** เกิดเมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม ในปี 1900 ที่เมืองลียง เขาเป็นบุตรคนที่สามจากทั้งหมดห้าคนของครอบครัวชนชั้นสูง มารดาคือท่านเคาต์มารี เดอ ฟอนโคลอมป์ และบิดาคือท่านเคาต์ชอง เดอ แซงเตก-ซูเปรี บิดาของเขาเสียชีวิตด้วยอาการเส้นเลือดในสมองแตกที่สถานีรถไฟในเมืองลียงก่อนที่เขาจะอายุได้สี่ขวบ ซึ่งการตายของบิดาส่งผลกระทบอย่างมากกับคนในครอบครัว ทำให้สถานะทางสังคมและการเงินตกต่ำลง

แซงเตก-ซูเปรีสนใจเรื่องการบินมาตั้งแต่ในวัยเด็ก และความสนใจนี้ก็ไม่เคยจางหายไปเลย เขาเข้าร่วมกองทัพอากาศฝรั่งเศส ในปี 1921 และได้ฝึกขับเครื่องบินเป็นครั้งแรก ห้าปีต่อมา เขาก็ลาออกจากกองทัพเพื่อขับเครื่องบินส่งไปรษณีย์ไปตามเส้นทางบินในยุโรป

แอฟริกา และอเมริกาใต้ เขาได้มีโอกาสส่งไปรษณีย์และพัสดุทางอากาศให้แก่ชุมชนต่างๆ ในทะเลทรายซาฮาราสำหรับแซงเตก-ซูเปรี แล้วนี่คือการผจญภัยอันยิ่งใหญ่ อันตรายเกิดขึ้นได้ทุกหนทุกแห่ง ต้องประสบกับพายุทะเลทรายหลายครั้งหลายหน และที่ร้ายกว่านั้นก็คือ เขาเสี่ยงต่อการถูกลอบยิงจากชนเผ่าเบื่องล่างที่ไม่ประสงค์ดี

ในปี 1935 แซงเตก-ซูเปรีได้เข้าร่วมแข่งขันบินเร็วเส้นทางปารีส-ไซ่ง่อนร่วมกับเพื่อนนักบินนามว่าอองเดร เพรวอต พวกเขาพยายามทำลายสถิติเพื่อพิชิตเงินรางวัลจำนวน 150,000 ฟรังก์ ทว่ากลับประสบเหตุเครื่องบินตกกลางทะเลทรายใกล้กับสามเหลี่ยมดินดอนแม่น้ำไนล์ทางตอนเหนือของประเทศอียิปต์ เขาเดินทางอยู่กลางทะเลทรายกับเสบียงผลไม้เพียงเล็กน้อยและน้ำดื่มที่เพียงพอสำหรับหนึ่งวันเท่านั้น พวกเขาอาศัยแผนที่นำทางที่สับสนเดินไปอย่างลึนหัวง เกิดอาการขาดน้ำจนเห็นภาพหลอนไปต่างๆ นานา กระทั่งในที่สุดก็เดินต่อไปไม่ไหวอีก เควาะห์ดีที่ในวันเวลาที่สีขาวเบดูอินชื่ออุรุมาบพบเข้าจึงได้ช่วยเหลือเอาไว้

เมื่อสงครามครั้งที่สองลุกลามไปทั่ว แซงเตก-ซูเปรีได้เข้าร่วมกองทัพอากาศฝรั่งเศสอีกครั้งหนึ่ง และเมื่อกองทัพนาวีของเยอรมนีบุกเข้ามาในฝรั่งเศสเขาจึงลี้ภัยไปยังสหรัฐอเมริกาโดยหวังว่าจะได้เข้าร่วมขับเครื่องบินขับไล่กับกองกำลังของสหรัฐ แต่ก็ถูกปฏิเสธเนื่องจากเหตุผลเรื่องอายุ เพื่อเป็นการปลอมประโลมจิตใจตัวเอง เขาได้นำเอาประสบการณ์ที่พบบนทะเลทรายมาประพันธ์และวาดภาพประกอบขึ้น จนในปี 1943 ก็สำเร็จเป็นหนังสือที่มีชื่อเสียงที่สุดของเขาชื่อ **“เจ้าชายน้อย : The Little Prince”** หนังสือเล่มเล็กๆ ที่เปี่ยมไปด้วย

ความลึกลับอันมีเสน่ห์ ทำให้ผู้อ่านทั้งเด็กและผู้ใหญ่ประทับใจมานาน
หลายต่อหลายทศวรรษ

หลังจากเขียนหนังสือเล่มนี้จบไม่นานนัก ในที่สุดแซงเตก-
ซูเปรีก็ได้ทำตามความปรารถนาที่ติดค้างอยู่ในใจ เขากลับไปยัง
อเมริกาเหนือเพื่อขับเครื่องบินรบให้แก่กองกำลังอิสระของประเทศ
ฝรั่งเศส ทว่าในวันที่ 31 กรกฎาคม 1944 ก็เกิดเหตุน่าเศร้า เมื่อเขาถูก
ยิงขณะบินปฏิบัติการเหนือน่านน้ำเมดิเตอร์เรเนียน และหายสาบสูญไป
นับจากนั้น จนกระทั่งปี 1988 มีชาวประมงฝรั่งเศสผู้หนึ่งทางตอนใต้
ของมาร์กเซบได้พบสร้อยข้อมือเงินซึ่งสลักชื่อแซงเตก-ซูเปรีและ
ภรรยาเอาไว้ หลักฐานชิ้นนี้นำไปสู่การค้นหากลับอีกครั้งหนึ่งจนสามารถ
กู้ซากเครื่องบิน P-38 ของเขาขึ้นมาได้ในปี 2003

นอกเหนือจากผลงานเรื่อง “เจ้าชายน้อย” ที่กลายเป็นที่
กล่าวขานของคนทั้งโลกและได้รับการแปลมากกว่า 300 ภาษา
แซงเตก-ซูเปรียังได้เขียนผลงานสำคัญออกมาอีกหลายเรื่องตลอด
ช่วงชีวิตของเขาซึ่งสะท้อนภาพประสบการณ์จากการบิน เช่น เรื่อง
Courriersud (1929) (Southern Mail) ในภายหลังถูกทำออกมาเป็น
ภาพยนตร์ หรือเรื่อง Vol de nuit (1931) ซึ่งได้รับรางวัล Prix Femina
และถูกสร้างเป็นทั้งภาพยนตร์และละครโทรทัศน์

คำนำสำนักพิมพ์

“เราจะมองเห็นทุกอย่างได้อย่างถ่องแท้เมื่อใช้หัวใจ
สิ่งสำคัญไม่อาจมองเห็นได้ด้วยดวงตา”

นี่คือปรัชญาหลักในหนังสือเล่มนี้ เจ้าชายน้อย เป็นวรรณกรรมคลาสสิกที่อ่านได้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ โดยการดำเนินเรื่องนั้นจะบอกเล่าถึงการเดินทางระหว่างดวงดาวของ “เจ้าชายน้อย” ซึ่งเมื่ออ่านในระดับหนึ่งจะเห็นว่าเป็นเรื่องเล่าของนักบินที่บังเอิญมาพบกับเด็กชายจากต่างดาวที่กลางทะเลทราย หากทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง จะเห็นได้ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเล่าที่ชวนให้ขบคิดเกี่ยวกับแง่มุมต่างๆ ของมนุษย์

วรรณกรรมชิ้นนี้ถูกตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1943 ซึ่งเป็นหนึ่งปีก่อนที่นักเขียน คือ แชนเตก-ซูเปรีจะเสียชีวิต โดยในฉบับพิมพ์ครั้งนี้สำนักพิมพ์แอร์โรว์ได้แปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษที่แปลโดย แคเทอริน วูดส์ (Katherine Woods) ซึ่งได้รับการกล่าวถึงว่าถ่ายทอดจากต้นฉบับภาษาฝรั่งเศสได้ใกล้เคียงและดีที่สุด แม้จะมีอยู่หลายจุดที่แปลผิดไปจากต้นฉบับเดิมก็ตาม เช่น ในบทที่ 2 ผมไม่เหลือ

น้ำดื่มเพียงพอสำหรับหนึ่งสัปดาห์ แต่ต้นฉบับภาษาฝรั่งเศสจะกล่าวว่า—**สำหรับแปดวัน** ในบทที่ 4 ที่เรียกว่า “ดาวเคราะห์น้อย 325” ต้นฉบับภาษาฝรั่งเศส—**ดาวเคราะห์น้อย 3251**, ที่คำว่า แกะสัปดาห์ ซึ่งต้นฉบับภาษาฝรั่งเศสใช้คำว่า—**เพื่อนสักคนหนึ่ง** และในบทที่ 6 ที่กล่าวว่า **ผมเห็นพระอาทิตย์ตกดินสี่สิบสี่ครั้ง** แต่ในต้นฉบับภาษาฝรั่งเศสนี้กล่าวว่า—**สี่สิบสามครั้ง**

ในการพิมพ์ครั้งนี้สำนักพิมพ์ขอยึดตามต้นฉบับเดิมของภาษาอังกฤษ ซึ่งเรานำมาพิมพ์ควบคู่กับภาษาไทยไปด้วย

จึงเรียนมาเพื่อความเข้าใจ

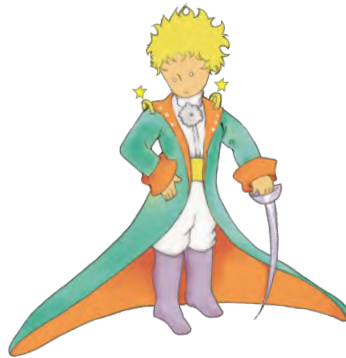
สำนักพิมพ์แอริโรว์

เจ้าชายน้อย

The Little Prince

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

แต่ เลอง แวร์ธ

ผมต้องขอภัยเด็กๆ ที่อาจหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน เพราะผมเขียนขึ้นมาเพื่ออุทิศให้ผู้ใหญ่คนหนึ่ง เหตุผลประการแรกสุดและสำคัญที่สุดก็คือเขาเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของผมบนโลกใบนี้ เหตุผลข้อที่สองก็คือ ผู้ใหญ่คนนี้เข้าใจทุกสิ่งทุกอย่าง เข้าใจแม้กระทั่งหนังสือเกี่ยวกับเด็กๆ และเหตุผลข้อที่สามก็คือ เขาอาศัยอยู่ในฝรั่งเศส เขาทั้งหัวโหลและหนาวเหน็บ เขาต้องการคำปลอบโยน ถ้าหากเหตุผลที่ว่ามานี้ยังไม่เพียงพอ ผมก็ขออุทิศหนังสือเล่มนี้ให้กับเด็กผู้ชายตัวน้อยๆ ที่ผู้ใหญ่คนนั้นเคยเป็น ผู้ใหญ่ทุกคนล้วนเคยเป็นเด็กกันทั้งนั้น แม้ว่าจะมีไม่กี่คนที่จดจำได้ ด้วยเหตุนี้เอง ผมขอแก้ไขคำอุทิศเสียใหม่ :

แต่ เลอง แวร์ธ

เมื่อครั้งยังเป็นเด็กน้อย

บทที่ 1

ตอนที่ผมอายุหกขวบ ผมได้เห็นภาพน่าตื่นตาในหนังสือเกี่ยวกับป่าดงดิบที่มีชื่อว่า True Stories from Nature มันคือภาพงูเหลือมกำลังกลืนกินสัตว์ตัวหนึ่งลงไป นี่คือนภาพที่ผมวาดเลียนแบบออกมา

หนังสือเล่มนั้นบรรยายไว้ว่า ‘งูเหลือมกลืนเหยื่อเข้าไปทั้งตัวโดยไม่เคี้ยวเลย พวกมันจะขยับเขยื้อนตัวไม่ได้ และต้องนอนย่อยอาหารอยู่อย่างนั้นเป็นเวลาหกเดือน’

ผมเฝ้าครุ่นคิดถึงเรื่องการผจญภัยในป่า และลองฝึกวาดด้วย
ดินสอสีจนสำเร็จ ภาพวาดหมายเลข 1 ของผมมีหน้าตาแบบนี้ :

ผมนำผลงานชิ้นเอกไปอวดให้พวกผู้ใหญ่ดู และถามพวกเขา
ว่าภาพวาดของผมทำให้พวกเขากลับไหม

พวกเขาตอบว่า : “ทำไมจะต้องกลับหมวดด้วยเล่า”

ภาพวาดของผมไม่ใช่รูปหมวดสักกนิด มันคือภาพงูเหลือมที่
กำลังนอนย่อยข้างอยู่ต่างหาก ดังนั้นผมจึงวาดภาพภายในตัวงูเหลือม
ออกมาอีกภาพหนึ่งเพื่อให้พวกผู้ใหญ่เข้าใจ พวกเขาต้องการคำอธิบาย
เสมอ ภาพวาดหมายเลข 2 ของผมมีหน้าตาแบบนี้ :

พวกผู้ใหญ่แนะนำให้ผมเลิกวาดภาพงูเหลือม ไม่ว่าจะเป็น
ภาพที่มองจากภายในหรือภายนอกตัวงู และหันไปสนใจภูมิศาสตร์
ประวัติศาสตร์ เลขคณิต และไวยากรณ์แทน ด้วยเหตุนี้ผมจึงละทิ้ง

อาซีฟจิตรกรอันเลิศหรูไปเสียตั้งแต่ตอนอายุหกขวบ ผมรู้สึกผิดหวังที่ไม่ประสบความสำเร็จจากการวาดภาพหมายเลข 1 และหมายเลข 2 พวกผู้ใหญ่ไม่เคยเข้าใจอะไรได้ด้วยตัวเอง และเป็นเรื่องน่าเบื่อหน่ายสำหรับเด็กๆ ที่ต้องคอยอธิบายให้พวกเขาฟังอยู่เรื่อยไป

ดังนั้นผมจึงเลือกทำงานอย่างอื่น ผมได้เรียนขับเครื่องบิน ผมบินมาแล้วเกือบจะทั่วโลก และวิชาภูมิศาสตร์ก็มีประโยชน์ต่อผมมากจริงๆ มองแค่แวบเดียวผมก็แยกแยะได้ว่า ไหนคือประเทศจีน ไหนคือแอริโซนา ความรู้นี้จะมีประโยชน์มหาศาลถ้าหากเราหลงทางในตอนกลางคืน

ด้วยเหตุนี้ ตลอดชีวิตที่ผ่านมาผมจึงได้ติดต่อผู้คนมากมาย หลากหลาย พวกเขาล้วนเป็นคนจริงจัง ผมใช้เวลาอยู่ท่ามกลางพวกผู้ใหญ่มากพอๆ ได้ใกล้ชิดกับพวกเขา แต่นั่นไม่อาจทำให้ผมมองพวกเขาดีขึ้นกว่าเดิมได้เลย

เมื่อผมได้พบคนที่มีความเห็นว่าน่าจะมีอะไรได้ทะลุปรุโปร่ง ผมจะลองนำรูปหมายเลข 1 ที่พกเอาไว้ออกมาให้พวกเขาดู ผมอยากรู้ว่าเขาหรือเธอผู้นั้นเป็นคนที่เข้าใจอะไรต่อมิอะไรได้อย่างถ่องแท้หรือไม่ แต่คำตอบที่ได้รับเสมอก็คือ :

“นี่คือรูปหมวก”

เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วผมจึงไม่เอ่ยถึงงูเหลือม ป่าดงดิบ หรือดวงดาวอีกเลย ผมจะถอยมาอยู่ในระดับเดียวกับพวกเขา ผมจะพูดกับพวกเขาเกี่ยวกับสะพาน กอล์ฟ การเมือง และเนกไท แล้วพวกผู้ใหญ่ก็ดูจะยินดีที่ได้พบปะกับคนพูดจาเข้าท่าแบบนั้น

บทที่ 2

ด้วยเหตุนี้ผมจึงใช้ชีวิตอยู่อย่างลำพัง ปราศจากเพื่อนคุยที่เข้าใจ เข้าใจ จนกระทั่งเครื่องบินของผมประสบอุบัติเหตุที่ทะเลทรายซาฮารา เมื่อหกปีก่อน บางอย่างในเครื่องยนต์เกิดขัดข้อง และเนื่องจากครั้งนั้นไม่มีทั้งช่างหรือผู้โดยสารเดินทางมาด้วย ผมจึงต้องเตรียมใจว่า แม้จะยากเย็นเพียงใดก็ต้องลงมือซ่อมเครื่องยนต์ด้วยตัวเองจนสำเร็จให้ได้ เป็นช่วงที่เรียกได้ว่านาทีเป็นนาทีตาย ผมไม่เหลือน้ำดื่มเพียงพอสำหรับหนึ่งสัปดาห์¹ เสียด้วยซ้ำ

ในคืนแรก ผมผล็อยหลับไปกลางผืนทราย ห่างจากบ้านเรือนผู้คนออกไปหลายพันไมล์ โดดเดี่ยวเสียยิ่งกว่ากะลาสีเรือแตกที่ลอยแพอยู่กลางมหาสมุทร คุณคงพอนึกออกว่าผมจะตกใจสักระยะเพียงใดเมื่อแรกพระอาทิตย์ขึ้นก็ได้ยินเสียงเล็กๆ อันแปลกประหลาดร้องปลุกเสียงนั้นเอ่ยว่า :

“ได้โปรด...วาดภาพแกะให้ผมที”

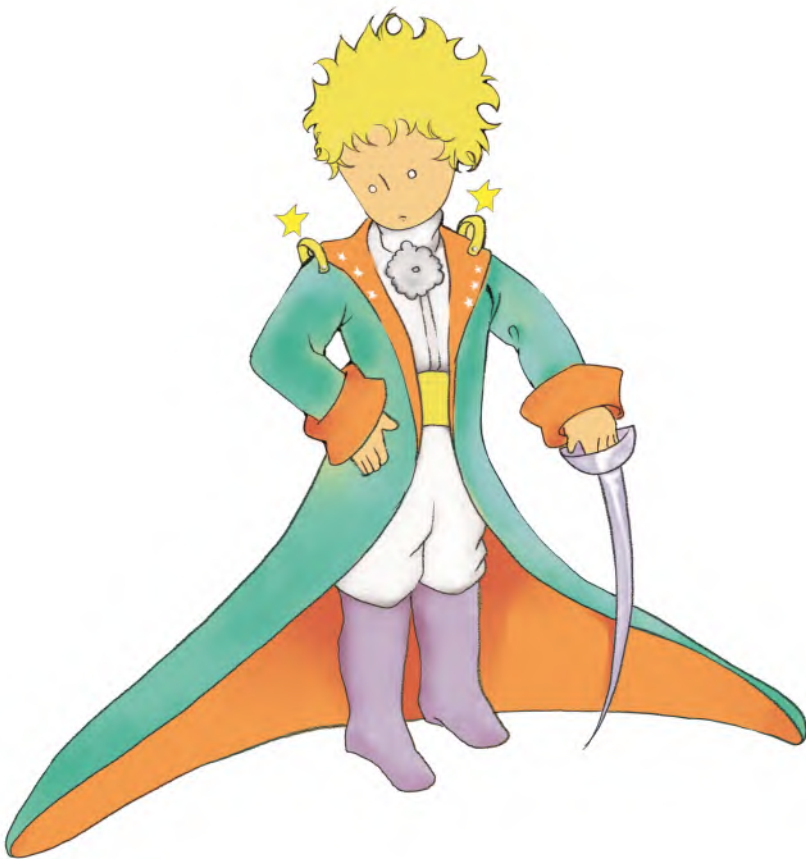
“อะไรนะ”

“วาดภาพแกะให้ผมที”

¹ ดัชนีฉบับภาษาฝรั่งเศส - สำหรับแปดวัน

ผมสะดุ้งพรวดย่นขึ้นราวกับถูกฟ้าผ่า ขยี้ตาเพ่งมองให้ชัด
และพบกับเด็กชายตัวน้อยสุดพิเศษคนหนึ่งกำลังจ้องเขม็งมาที่ผม นี่
คือภาพเหมือนของเขาที่ดีที่สุดที่ผมวาดขึ้นมาในภายหลัง แต่แน่นอน
ภาพวาดของผมไม่มีเสน่ห์ได้เพียงครึ่งของเจ้าตัว

แต่นั้นไม่ใช่ความผิดของผมเลย ผมถูกพวกผู้ใหญ่ปรามเรื่อง การวาดภาพมาตั้งแต่ตอนอายุหกขวบ และนับจากนั้นผมก็ไม่ได้ฝึกวาด อะไรอื่น นอกจากภาพภายนอกตัวสูงเหลี่ยมและภาพภายในตัวสูงเหลี่ยม

ตอนนั้นผมจึงมองผู้ซึ่งมาปรากฏตัวด้วยดวงตาที่เบิกโพลง จนแทบกลน อย่าลืมนะว่าผมอยู่ห่างไกลจากบ้านเรือนผู้คนออกไปหลาย พันไมล์

ทว่าเด็กน้อยของผมดูไม่เหมือนคนหลงทาง ไม่อ่อนระโหย ไร้อารมณ์ ไม่มีสภาพปางตายจากความหิว ความกระหาย หรือความกลัว เขาดูไม่เหมือนเด็กที่กำลังหลงทางอยู่กลางทะเลทราย ห่างไกลจาก บ้านเรือนผู้คนออกไปหลายพันไมล์ และแล้ว เมื่อผมพูดออกมาได้ใน ที่สุด ผมก็พูดกับเขาว่า :

“แต่...เธอมาทำอะไรที่นี่”

เขาตอบกลับมาอย่างนุ่มนวลและมุ่งมั่น :

“ได้โปรดเถอะ วาดรูปแะให้ผมที”

เมื่อบรรยาภาคลึกลับตราตรึงใจขนาดนั้น ย่อมไม่มีใครอยาก ขัดขืน นำขันตรงที่ผมอยู่ห่างไกลจากบ้านเรือนผู้คนหลายพันไมล์ และตกอยู่ในอันตรายถึงชีวิต แต่ผมกลับหันไปหยิบกระดาษหนึ่งแผ่น และปากกาหมึกซึมหนึ่งด้ามออกมาจากกระเป๋า ทว่าเมื่อนึกขึ้นได้ว่า สิ่งที่ผมว่าเรียนมาตลอดก็คือภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ เลขคณิต และ ไวยากรณ์ ผมจึงหันไปบอกเด็กน้อย (ด้วยอารมณ์ขุ่นนิดหน่อย) ว่า ผมไม่รู้จะวาดอย่างไร เขาตอบมาว่า :

“ไม่เป็นไรหรอก วาดแะให้ผมเถอะนะ...”

เนื่องจากผมไม่เคยวาดภาพแะ ผมจึงวาดหนึ่งในสองภาพ ที่ผมเคยวาดและยื่นให้เขา นั่นก็คือภาพสูงเหลี่ยมที่มองเห็นจาก ภายนอก และผมก็ต้องอิงไปเมื่อได้ยินสหายตัวน้อยเอ่ยว่า :

“ไม่เอา! ไม่เอา! ผมไม่อยากได้ภาพข้างในตัวงูเหลือม งูเหลือม เป็นสัตว์อันตรายและข้างก็อู้อายเกินไป ที่ที่ผมอยู่ทุกสิ่งทุกอย่างมี ขนาดเล็กมาก ผมอยากได้แกะสักตัว วาดแกะให้ผมนะ”

ดังนั้นผมจึงวาด

เขามองภาพอย่างพิลึกพิลั่นและบอกว่า :

“ไม่เอา ตัวนี้ป่วยมากแล้ว วาดให้ผมอีกตัวเถอะ”

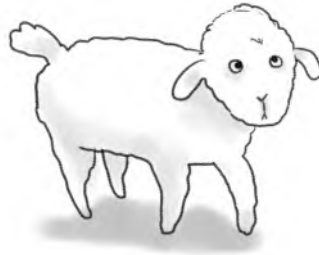
และผมก็วาด

เพื่อนของผมยิ้มให้อย่างน่ารักและพูดอย่างอ่อนโยน :

“คุณลองดูสิ...นี่ไม่ใช่รูปแกะ แต่เป็นรูปแพะ มันมีเขาตรงนี้ นะ...”

ผมจึงวาดภาพใหม่อีกครั้งหนึ่ง

แต่ก็ถูกปฏิเสธ เช่นเดียวกับภาพอื่นๆ ก่อนหน้านี้นี้
“ตัวนี้แก่เกินไป ผมอยากได้แกะที่มีชีวิตอยู่ได้อีกนานๆ”
คราวนี้ผมชักหมดความอดทน ผมอยากลงมือซ่อมเครื่องยนต์
เสียที ดังนั้นผมจึงวาดไปแบบส่งๆ

และแถมคำอธิบายว่า
“นี่เป็นแค่กล่อง แกะที่เธอขอให้วาดอยู่ในนั้น”
ผมประหลาดใจมากที่เห็นประกายความเบิกบานฉายทั่วใบหน้า
กรรมการตัดสินตัวน้อยของผม
“ตรงเป๊ะกับที่ผมต้องการเลย! คุณว่าแกะตัวนี้จะกินหญ้าจุ
หรือเปล่า?”
“ทำไมหรือ?”

“ก็ที่ที่ผมอยู่ทุกสิ่งทุกอย่างมีขนาดเล็กมาก...”

“มีหญ้าพอให้มันกินอยู่แล้วนะ” ผมบอก “แกะที่ฉันให้ไปนะ
ตัวเล็กนิดเดียว”

เขาโน้มศีรษะลงมองภาพวาด

“ไม่เล็กเกินไปเสียจน—ดูนั่น! มันหลับแล้ว...”

และนั่นคือเหตุการณ์ที่ผมได้ทำความรู้จักกับเจ้าชายน้อย

บทที่ 3

ต้องใช้เวลายาวนานโขกว่าผมจะรู้ว่าเขามาจากที่ใด เจ้าชายน้อยผู้ถามคำถามผมมากมายดูเหมือนจะไม่เคยฟังคำถามของผมบ้างเลย ทว่าจากบางถ้อยคำที่บังเอิญหลุดออกมาเป็นครั้งคราว ที่ละเล็กที่ละน้อย ทุกสิ่งก็เผยออกมาให้ผมได้รู้

อย่างครั้งแรกที่เขาเห็นเครื่องบินของผม จู่ๆ (ผมไม่วาดเครื่องบินของผมหรอก มันออกจะยุ่งยากซับซ้อนสำหรับผมไปหน่อย) เขาก็ถามผมว่า :

“วัตถุนั้นคืออะไร”

“นั่นไม่ใช่วัตถุทั่วไป มันบินได้ เครื่องบินนะ เครื่องบินของนั่นเอง”

ผมรู้สึกภูมิใจที่บอกให้เขาได้รู้ว่าผมบินได้

แล้วเขาก็ร้องออกมาว่า :

“อะไรนะ! คุณตกลงมาจากท้องฟ้าหรือ”

“ใช่” ผมตอบอย่างเหนียมอาย

“โ้อ! ตลกจัง!”

แล้วเจ้าชายน้อยก็เปล่งเสียงหัวเราะร่วนอันน่ารักออกมา ทำให้ผมเคืองเป็นอย่างมาก ผมอยากให้คนอื่นเห็นว่าเคราะห์ร้ายครั้งนี้ของผมเป็นเรื่องหนักหนาสาหัส

แล้วเขายังเสริมว่า :

“แปลว่าคุณก็มาจากท้องฟ้าเหมือนกันนะสิ! คุณมาจากดาวดวงไหนหรือ”

นาทีนั่นเอง ผมมองเห็นแสงเรืองที่เปล่งประกายออกมาจากการปรากฏตัวอย่างลึกลับของเขา จึงถามอย่างใคร่รู้ในทันใด

“เธอมาจากดาวดวงอื่นรึ”

เขาไม่ตอบ ได้แต่เอียงศีรษะเล็กน้อยโดยไม่ละสายตาจากเครื่องบินของผมเลย

“จริงด้วยสิ ชี่เครื่องบินนี้คุณคงไม่มีทางมาจากที่ไกลๆหรอก...”

แล้วเขาก็ตกอยู่ในภวังค์เป็นเวลานาน จากนั้นจึงดึงเอาภาพแกะของผมออกมาจากกระเป๋า เอาแต่เฝ้ามองสมบัติชิ้นนั้น

คุณคงจินตนาการออกว่าความอยากรู้อยากเห็นของผมได้ถูกกระตุ้นจากคำว่า “ดาวดวงอื่น” ที่ผมเองก็ไม่ค่อยแน่ใจว่ามันหมายความว่าอย่างไร ดังนั้นผมจึงพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะขุดคุ้ยให้ได้ความมากขึ้น

“เด็กน้อย เธอมาจากไหน ที่เธอบอกว่า ‘ที่ที่ผมอยู่’ นะ เธอจะพาแกะไปอยู่ที่ไหนหรือ”

หลังจากครุ่นคิดอยู่อย่างเงิบๆ เขาก็ตอบว่า :

“ดีจังเลยที่คุณให้กล่องใบนั้นมา ตอนกลางคืนมันจะได้ใช้เป็นบ้านได้”

“นั่นสิ และถ้าเธอเป็นเด็กดีฉันจะให้เชือกด้วย เธอจะได้ล่ามเขาไว้ในตอนกลางวันอย่างไรล่ะ และให้เสาหนึ่งต้นเอาไว้ผูกเชือกด้วย”

แต่ดูเหมือนเจ้าชายน้อยจะตกใจกับข้อเสนอ นั้น :

“ล่ามมันหรือ! เป็นความคิดที่ประหลาดเหลือเกิน!”

“แต่ถ้าเธอไม่ล่ามมันเอาไว้” ผมกล่าว “มันก็อาจจะเดินเรื่อยเปื่อย แล้วหลงหายไปได้”

สหายของผมเปล่งเสียงหัวเราะร่วนออกมาอีก :

“คุณว่ามันจะไปที่ไหนได้”

“ไปไหนก็ได้ ตรงไปข้างหน้าเรื่อย ๆ”

เจ้าชายน้อยพูดน้ำเสียงจริงจัง :

“ไม่เห็นเป็นไรเลย ที่ที่ผมอยู่ทุกสิ่งทุกอย่างมีขนาดเล็กมาก!”

และด้วยท่าทางเศร้าสร้อย เขาพูดต่อว่า :

“ตรงไปข้างหน้า ไม่มีใครไปไหนได้ไกลนักหรอก...”

บทที่ 4

ด้วยเหตุนี้ผมจึงล่วงรู้ความจริงข้อที่สองอันสำคัญยิ่ง : ดวงดาวที่
เจ้าชายน้อยจากมานั้นมีขนาดใหญ่กว่าบ้านเพียงนิดเดียว!

แต่เรื่องนั้นไม่ทำให้ผมประหลาดใจสักเท่าไร ผมรู้ว่า
นอกเหนือจากดาวขนาดใหญ่อย่างเช่น โลก ดาวพฤหัสบดี ดาวอังคาร
ดาวศุกร์—ที่เราได้ตั้งชื่อให้แล้ว ยังมีดวงดาวอื่นๆ อีกมากมายหลาย
ร้อยดวงที่เล็กมาก บ้างก็เล็กจนแทบมองไม่เห็นด้วยกล้องจุลทรรศน์
เมื่อนักบินอวกาศค้นพบดาวเหล่านี้เขาจะไม่ตั้งชื่อให้ จะระบุเพียง
หมายเลขไว้เท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น เขาอาจเรียกมันว่า “ดาวเคราะห์

น้อย 325¹”

ผมมีเหตุผลชวนให้เชื่อว่า
ดาวที่เจ้าชายน้อยจากมานั้นคือ
ดาว B-612

ดาวเคราะห์น้อยดวงนี้เคย
ถูกสังเกตเห็นผ่านกล้องจุลทรรศน์
เพียงแค่ครั้งเดียวเมื่อปี 1909 โดย
นักบินอวกาศชาวตุรกี

¹ ดัชนีภาษาฝรั่งเศส - ดาวเคราะห์น้อย 3251